

KIS LAP

KÓCSAG-FÉSZEK. (Lásd a 263. lapon.)

17. szám. — 1878. Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XV. kötet.

AZ ÖRVÉNY SZÉLÉN.

— Elbeszélés. —

(III. folytatás.)

Fusski Miska gunyosan mosolygott; olyanformán nézett Zsigára, mintha azt mondaná: Ugy-e, mi jobban értjük ezt a dolgot? ez a szegény fiu semmit sem tud. Zsigának roppantul tetszett, hogy ő egyszerre oly nagy tekintélyre vergődött s hogy még inkább kimutassa, hogy ő már nem afféle tudatlan iskolás diák, így szólt:

— Valóban, szeretném, ha enyém volna e szép kutya. Mi az ára?

— Micsoda? Meg akarod venni? kiáltá Andor. Talán csak nem akarsz igazán ilyen bolondot tenni?

Andor oly hevesen mondta ezt, hogy Zsiga, bármennyire szeretett volna azzal pompázni, hogy ő meg bírja venni ezt a híres szép állatot, egy pillanatra meghökkenet. A ravasz csavargó azonban ezt észrevette és jámbor hangon mondá:

— Meg akarná venni? Oh, nem hiszem, hogy eladó volna.. gazdája nagyon szereti. Különb is volna már egy vevője... csak hogy az én barátom nem akar megválni kedves kutyájától.

— Okosan teszi, csak tartsa is meg, szólt Andor gunyosan s ezzel otthagya a csavargót kutyájával együtt. — Menjünk haza, Zsiga!

Zsiga azonban nem mozdult s még tétovázott, mit tegyen, mikor Fusski Miska így szólt halk hangon:

— Holnap délután a »vörös borju« korcsmában leszünk, én, meg a barátom és még többen... nem kell ám szégyelnie oda jönni, mert finom uri társaság lesz

együtt; ott majd beszélhetünk többet is. Majd rábirom barátomat, hogy adja el ezt a szép kutyát az ifiurnak. Ha tehát nem fél az édes apjától...

— Ugyan már mért félnék?...

— No, hiszen tudom, hogy nem is fél... hát, mondom, jöjjön oda Zsiga urfi, majd jól mulat és jó vásárt is csapunk.

Zsiga megígérte, hogy elmegy s aztán sietett Andor után, ki messziről folyton kiabált reá, hogy jöjjön már!

A ki sárhoz nyul, az sáros lesz, akárhogy nem akarja is; már pedig a Fusski Miska társasága olyan volt, mint a legragadósabb sár s Andor, ki pedig már sok pajkos csinyt követett el, soha sem érezte magát oly rosszul, mint mikor e találkozásról hazament. Őszinte és becsületes fiu volt s nagyon érezte, hogy a lehető legrosszabb társaságba keveredett, mikor ezzel a gyanus csavargóval szóba állt. Nagyon sajnálta, hogy nem hallgatott Béla tanácsára s roppantul röstelte volna, ha valaki megtudja, hogy ő odament az ócska malomba egy ilyen gonosztevőhöz. Szinte nyomta a lelkiismeretét ez a látogatás.

— De hiszen, mondá utközben, nekem már elég volt ez a mulatság. Igaza van Bélának, nem hozzánk való az a csavargó. Én ugyan többé szóba nem állok vele.

— No no, de büszke lettél, felelt Zsiga gunyosan. Csakhogy tudom ám, mért lettél egyszerre olyan nagy ellensége annak a szegény embernek, akit bizonyosan ártatlanul rágalmaznak. Azért nem akarsz vele szóba állani, mert rögtön kitalálta, hogy nincs egy árva krajczárod

sem, az kem van akarok.

Szélé érté vább pő a fejét, kinek dani rő mert so érezte, ha eltit vacsora rült Fu hogy vi hire já int itt j

— találko Kelleme

— meg az csak sz el már

— felelt B hogy cs mutat monda és nem

— De lenül A fiu fülig

— Andork An tulajdo tén meg

sem, azt pedig mindjárt látta, hogy nekem van pénzem és tehetek, vehetek, amit akarok.

Szerencsére, épen ekkor már a kapu elé értek s Andor nem ért rá, hogy tovább pörölgjön. Most már inkább azon törte a fejét, eltitkolja-e vagy megmondja valakinek délutáni látogatásukat. Megmondani röstelte, titkolni pedig nem akarta, mert soha sem titkolt semmit s most ugy érezte, mintha valami rosztat követne el, ha eltitkolná. Őszintén megörült, mikor vacsoraközben véletlenül épen szóba került Fusski Miska; a mama azt mondván, hogy vigyázni kell a házra és kertre, mert hire jár, hogy az a ravasz csavargó megint itt jár a vidéken.

— Az ám, szólt Béla. Tegnap mi is találkoztunk vele az ócska malomban. Kellemetlen egy ficzkó, mondhatom.

— És a mellett romlott ember, jegyzé meg az apa komolyan. Sajnálom, hogy csak szóltatok is hozzá. Jövöre kerüljétek el már mesziről.

— Oh, azt meg is teszszük, apácska felelt Béla. Tegnap is nagyon csalogatott, hogy csak menjünk ma is oda a malomba, mutat valalami szép kutyát. De én azt mondtam, hogy nem vagyunk rá kíváncsiak és nem megyünk el.

— Jól tetted, fiam.

De épen e pillanatban az apa véletlenül Andorra pillantott és látta, hogy a fiu fülüg pirult el. Rögtön kitalált mindent.

— Te elmentél a malomba, ugy-e, Andorka?

Andor, bár nagyon röstelte a dolgot, tulajdonképen mégis szerette, hogy őszintén megvallhatja a dolgot és megszabadit-

hatja lelkiismeretét. Nyiltan és határozottan felelé tehát:

— Igen kedves apa, ott voltam; de igazán megbántam.

— És te, Zsiga, szintén ott voltál?

Zsiga szerette volna eltagadni az egészet, de attól tartott, hogy Andor, ki a hazugságot nem szenvedhette, elárulja; daczosan és mogorván felelé tehát:

— Igen, én is ott voltam.

— És mit csináltatok?

— Oh, tulajdonképen semmit, felelt Andor. Ott volt egy förtelmes kutya, melyre szinte féltem ránézni... azt mondták ugyan, hogy valami gyönyörű, ritka fajta állat; de nekem ugyan nem tetszett. Ott is hagytam mindjárt.

Az apa egy perczig elhallgatott, aztán így szólt:

— Fiam, azt hiszem, csak azért keveredtetek ez ember társaságába, mert nem tudjátok, milyen gonosztevő. Nem akarok róla sokat beszélni, mert nem érdemes reá; csak intelek, hogy ez nem jóra való fiuknak való társ és megtiltom, hogy ezentul vele csak szóba is álljatok.

Béla készséggel megígérte, hogy még csak közel sem jár többé olyan helyhez, ahol Fusski Miska tartózkodik s Andor is ugyanezt mondta; Zsiga boszus arczczal dörmögött valami érthetetlen szavakat s mikor vacsora után szobájukba vonultak, mérgesen így szólt Andorhoz:

— Mondhatom, nem érdemes veletek valamit kezdeni. Mindjárt kifecsegték mindent, mint valami félénk kis leány. Szeretném tudni, miért kellett megmondanod, hogy tegnap ott voltunk a malomban?

— De mikor apácska kérdezte!

— Hát aztán? Azért nem kellett volna megmondani.

— Talán azt akartad volna, hogy hazudjam?

Zsiga megvetőleg vonogatta a vállát, mintha azt akarta volna mondani, hogy egy his hazugság nem a világ; tudta azonban, hogy Andor az effélékben nem érti a tréfát, elhallgatott tehát és boszusan lefeküdt, eltökélve, hogy csak azért is saját akarata szerint fog cselekedni.

Másnap délután, mikor lezékéjüket elvégezték s az udvarra mentek játszani, Zsiga hirtelen ott hagyta őket és mielőtt jóformán észreveték volna, gyors léptekkel megindult a falu felé. Már jó messzire haladt, mikor Andor észrevette és utána kiáltott:

— Hé, Zsiga! Hová mégy?

Hallotta-e Zsiga, vagy sem, nem tudom; de az bizonyos, hogy hátra sem fordult, hanem még gyorsabban ment előre s nem sokára eltűnt az ut kanyarulatán. Andor rosztat sejtett; gyanította, hova indult Zsiga s első gondolata az volt, hogy megmondja Bélának, aki minden

bajban leghamarább tud jó tanácsot; de aztán kiverte a fejéből ezt a gondolatot, mert hiszen ez árulkodás lenne. Tovább játszott tehát s nemsokára meg is felejtkezett az egésről.

Már egészen besötétedett, mikor Andor, ki épen kint felejtett lapdjáért ment le az udvarra, két alakot látott megje-

lenni a kapuban. Szinte megijedt, mert az egyik alak nem volt senki más, mint Fusski Miska, karjára támaszkodva pedig — Zsiga, ki nek lábai sajátságos módon csuklottak és tántorogtak. — Andor izgatottan eléje sietett.

— Az Istenért, Zsiga, hol voltál? Mi bajod történt?

— Hol voltam? felelt Zsiga akadozva... hol... hol... voltam?

Hát aztán, mi köz... közöd... mi közöd hozzá?

Fusski Miska kihuzta karját és Andorba támasztva a szédelő Zsigát, nevetve mondá:

— Oh, nincs semmi baj... Zsiga ifiur csak elszedült kissé... legjobb lesz, ha mindjárt lefekszik. Majd holnapig elmulik.

NAGY TITOK. (Lásd a 271. lapon.)

A
Zsiga
ban m
mulats
dor sok
szivü
hogyse
ben ha
na te
átkaró
és vez
felé, m
szólt:

—
Zsiga.
jél le
jobb
nem i
vacsor
szul va
megn
mamá
hogy
küdtél
mar..
lát me

—
ni?
feküd
bár.
bánor
vacso
haha
domá
tunk
muta
kik,
golt
nem

Andor ezalatt már kitalálta a valót: Zsiga itt a s volt! Ha atyjuk ily állapotban meglátja, — az lesz aztán a szép mulatság! Andor sokkal jobb-szivü fiu volt, hogysen cserben hagyta volna testvérét; átkarolta tehát és vezette befelé, mialatt így szólt:

— Jőjj be, Zsiga... feküdjél le... legjobb lesz, ha nem is jössz a vacsorához. Roszul vagy, majd megmondom mamácskának, hogy már lefeküdtél. Jőjj hamar.. most nem lát meg senki.

— Lefeküdni? Mért lefeküdni? Ámbár.. no, nem bánom.. már vacsoráltam.. haha.. jó áldomást csaptunk... megmutattam nekik, ki az ur... megvettem az angolt... az angol kutyát... hehe... nem birt velem senki sem... micsoda?

nem hiszed? mindjárt megmutatom neked is...

— Jól van jól! csitítá Andor, ki

nagyon keveset értett a zavaros beszédből. — Mind nagyon szép volt, csak jőjj és feküdjél le.

Szerencsésen eljutottak szobájukba, anélkül, hogy valakivel találkoztak s néhány perczel később már mély, tompa álomba merült.

Hiszem, hogy az én kis olvasóim közt senki sincs, aki tudná, milyen borzasztó érzés az, mikor valaki mámor után fölébred; remélem, nem is egyharmar fogja közületek valaki érezni, amit Zsiga másnap érzett. A feje fájt, tagjai zsi-

AZ ÁRVIZEN ÁT. (Lásd a 270. lapon.)

bongtak s oly halavány volt, mintha hosszú, nehéz betegségből kelt volna föl. Szégyenkezve gondolt a tegnapi történetekre

és ha lett volna elég bátorsága és őszintesége, hogy mindent megvalljon atyjának, talán nem is lett volna semmi rosszabb következése; ezt azonban nemcsak hogy nem tette, hanem legelső gondolata az volt, mikép titkolhatná el az egészet. Mint valami homályos álmra, emlékezett arra, hogy Andor előtt kifecsegett valamit s most attól félt nem árulta-e el Andor szüleinek. De félelme alaptalan volt, a reggelinél szülei csak egészsége után tudakozódtak, látszott, hogy még nem tudnak semmit. Andor pedig hallgatagan ült ott, rossz kedvűen, ami ugyancsak ritkaság volt nála.

Zsiga nem nagyon szerette testvéreit, kivált a heves, egyenes lelkű Andort; de most szükségesnek találta, hogy beavassa őt a titokba, nemcsak azért, mert félmeddig már ugyanis tudja, hanem mert szüksége volt segítségre is. Mihelyt tehát lehetett, félrevonta őt egy magányos helyre és így szólt hozzá:

— Szép volt tőled, hogy el nem árultál, Andor. De most, ha jó testvér vagy, még tovább is segítsz, mert én igazán nem tudom, mit csináljak azzal a kutyával?

— Micsoda? Hát igazán megvetted? Azt hittem tegnap este, hogy csak mámorodban beszélsz összevissza, csak tréfa az egész.

— Dehogy tréfa... elég baj, hogy nem tréfa... egyébiránt, mért ne lehetne nekem is egy szép kutyám? Elemérnek is van...

— Igen, de nem ilyen veszett vadállatja! Hiszen csak nem gondolod, hogy apácska megtérne a házban ilyen mérges

ebet? És te mit csinálhatsz vele? Legokosabb lesz, ha visszaadod gazdájának.

— Nem, az már nem lehetett. Már megvan az alku, — a pénzemet odaadtam; ugyan szép dolog volna, ha visszakérném! Más valamiről kell gondolkozunk.

— Az az... neked kell gondolkoznod... nekem semmi közöm hozzá.

— Ah, hát csak eddig van a testvéri szeretet? Gyönyörű dolog, elhagyni valakit, mikor zavarban van! Talán legjobb lesz, ha mindjárt bemegy apánkhoz és elárulsz neki.

Andor elvörösödött s egy pillanatilag hallgatott. Érezte, hogy tulajdonképpen rosszul cselekszik, ha ebbe a dologba belekeveredik; de másrészt gyávaságnak tartotta, hogy cserben hagyja testvérét, ha ez már belekerült a bajba. Végre aztán ismét megszólalt:

— Jól van no, hát segíték, amiben tudok. De mit tehetek? Hiszen azt sem tudom, hol van az a szerencsétlen kutya.

— Ott van a malomban... gazdája megtartotta volna még néhány napig, de ma hirtelen el kellett utaznia; a Fusski Miska megígérte, hogy elvezeti a kutyát a malomba s ott megköti. Vigyünk neki valami enni valót... mert ha éhes, akkor borzasztóan mérges.

Összekerestek holmi hulladékokat, csontokat s megindultak a malom felé. Amint beléptek, dühös ugatás fogadta őket, — a kutya csakugyan ott volt, szerencsésükre egy vékony lánczczal a sarokba kötve, mert oly fenyegetőleg morgott és kapálózott, hogy bizony nem volt bátorságos közelébe menni. Zsiga szép szóval akarta csitítani, de erre a kutya

nem ha
minder
akkor
csontok
morgog

—
szólt
megjárt
nehogy
czot
féleke,
gonos
most
vihetj

Zsiga

téved
állato

a bér
tájon
ide a

itt ak

regg
miké
gokb
térne

zuk.
láttu
zsvá
ide j

hala
term

nem hallgatott; szemei vérben forogtak s minden áron elszabadulni iparkodott. Csak akkor csendesült le kissé, mikor egy nagy csontot dobtak eléje; még ezen is folyton morogva rágódott.

— Gyönyörű ficzkó, mondhatom, szólt Andor nevetve. Akár ijesztőnek is megjárna . . . dobj neki még egy csontot, nehogy eszébe jusson rángatni azt a lánczot . . . nagyon vékony és ócska láncz, félek, hogy könnyen elszakad s ez aztán gonosz multság volna. — De hát már most mit csináljunk vele? Haza nem vihetjük . . .

— Ki kell gondolnunk valamit, felelé Zsiga. Egyelőre maradhat itt is.

— Igen ám, de hátha erre talál tévedni Buzás gazda s ilyen bolond veszett állatot talál a malmában?

— Oh, dehogy! Hiszen tudod, hogy a bérlő csak nagyon ritkán jár ezen a tájon, legfeljebb széna-kaszáláskor rakatja ide a szerszámokat. Nem jön ide senki.

— Dehogy nem, én tudom is, ki lesz itt akár mindjárt ma is.

— Ugyan kicsoda?

— Hát Vilma és Klárka. Épen ma reggel hallottam, hogy igérték a kis Em-mikének kötnek neki koszorut mezei virágokból. És akkor bizonyosan ide is betérnek.

— Oh, ezt könnyen megakadályozzuk. Kitalálunk valami mesét . . . hogy láttunk itt valami kísértetet, vagy rablót, zsványt . . . akkor aztán nem fognak merni ide jönni.

Zsiga észre sem vette, mily gyorsan halad a hamis uton. Most már egészen természetesnek találta, hogy valami ha-

zugsággal ámitsa el testvéreit. Andor, ki különben őszinte fiu volt és mindig igazat beszélt, ha komoly dolgról volt szó, ezt most inkább tréfának vette s nagyon mulatságosnak találta, hogy valami kísérleti históriákkal ijesztgessék a kis leányokat. Már előre is nagyokat nevetett rajta s törte a fejét, hogy mentül borzasztóbb mesét találjon ki; arra épen nem gondolt, hogy ezzel valami rosztat művelnének.

(Folytatása következik.)

KÓCSAG-FÉSZEK.

(Képpel a czimlapon.)

»KLIP-klap, klip-klap éhezünk,
Klip-klap, enni adj nekünk!«

»Kissé várakozzatok
Mindjárt ebédet hozok!«

S fölrepül a kócsaga-anya
Oda is száll a folyamra.

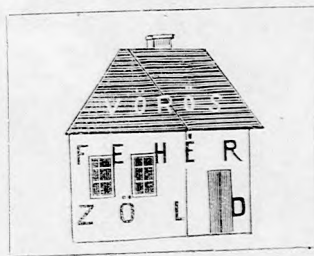
Majd föl-alá megy a parton;
Lesi, hogy préda akadjon.

Nini, ott egy kis halacska —
Kócsag legott el is kapja.

Viszi már a gyerekeknek —
Hej, de vigan kelepelnek.

Visítanak, kelepelnek,
Mint a gróf megebédelnek.

KÉPREJTVÉNY.

KELETINDIAI RIGYÓ-BÜVÖLÖK. (Lásd a 270. lapon.)

KAKASVÁR TÖRTÉNETE.

— Mese. —

(Öt képpel.)

(Vége.)

UNCSOR azonnal fölment a padlásra s ott találta a baglyot, amint egy sarokban pislogott.

— Hallod-e, bagoly koma, rossz hírt beszélnek rólad. Azt mondják, hogy te itt a tojásokat pusztítod, már pedig erre nem alkudtunk. Most tehát azt mondom, hogy vagy érjed be az egerekkel, vagy takarodjál innen, — az ajtó nyitva van, kint tágasabb. Alászolgálja!

De a bagoly nem mozdult, hanem fenyegetően mondá:

— Mit? azt hiszed, hogy engemet innen kiűzhetsz? Abból semmi sem lesz. Én itt maradok s tojásom akarok élni.

— Legyen eszed, bagoly koma és ne bosszants; mert ha megharagitsz, bizony megbánod. (Lásd a képet a 268. lapon.)

— Micsoda, te fenyegetsz? Azt hiszed, hogy én félek tőled? Pusztulj innen, mert mindjárt kikaparom a szemedet!

És a bagoly csakugyan mérgesen odakapott erős csőrével a Kuncsor szeme felé; de már erre Kuncsor béketürése is véget ért s rárohant a gonosz bagolyra. A bagoly erősen védte magát s több helyen megsebesítette Kuncsot; de a vége mégis csak az lett, hogy a kutya agyonharapta a baglyot, aztán szájába fogta és kivitte a szemétdombra. Maga is vérzett ugyan, de ezzel nem sokat törődött.

— Majd begyógyulnak a sebeim, katonadolog. Fő az, hogy megszabadultok a gonosz vendégtől.

Nagy áldomást csaptak Kuncsor győzelmének örömeire; de jókedvük nem sokára ismét búra változott, mert az egerek megint vakmerően kezdték pusztítani a buzarakást. A három böles kakas tehát megint utnak indult segítséget keresni.

Egész nap és egész éjjel mendegélt a három kakas és nem talált semmit. Végre másnap reggel felé egy sűrű erdőben megpillantottak egy vörhenyes szőrű állatot, mely egy egérlyuk előtt leskelődött. Ez tudniillik róka volt s néhány percz mulva nyakon is csipett egy egérkét. Jóízüen megette s így dörmögött:

— No, ez sem rossz, ha más nincs. A mai szomorú világban örülni kell, ha legalább egy-egy egeret kapunk reggelire.

A kakasok ezt meghallották s egyikök így szólt társaihoz:

— Hallottátok? Ez az igazi, erre van szükségünk! Még örül, ha egy-egy egeret kap, szólítsuk meg.

Közelebb mentek s így szóltak a rókához:

— Hallod-e, te egérevő! Nálunk az egész padlás tele van ilyen egerekkel, foghatsz akár százat is, ha hozzánk jössz.

A róka roppant sovár szemekkel pislogott, amint a kakasokat megpillantotta; de a ravasz kópé nem rohant rájuk, hanem kíváncsian kérdé:

— Hozzátok menjek? És hol laktok, ha szabad kérdenem?

— Mi Kakasvárt lakunk s most az a bajunk, hogy az egerek pusztítanak élénkamaránkban.

— Hm, hm! És többen is vagytok ott Kakasvárban?

— Természetes! Vagyunk nagyon sokan, kakasok, tyukok, csibécskék, — az egész vár tele van.

— Igazán ez nagyon derék! No' s hát menjünk! Ne féljeteK, ha ezer egér is van, mind kipusztítom; oh, nagyon örvendek, hogy Kakasvárba juthatok.

Kakasvár lakosai ezuttal majdnem estig vártak, míg végre a kémény tetején ismét megszólalt a vén Tarajos:

— Kukurikú! Már jönnek, már jönnek! (Lásd a képet a 269. lapon.)

— Hoznak e magukkal valamit?

— Hoznak egy délczeg vitézt, szép vörös bundás ruhában.

Midőn a róka megérkezett, gyanakodva szaglálózott és szólt:

— Kutyát érzek . . . a kutyák engemet nem szeretnek.

— Oh, e miatt ne aggódjál. Csak egy kutya van itt, az is mindig kint őrködik a kapunál s nagyon fog szeretni, ha elpusztítod az egereket.

A róka belépett s amint a sok tyukot, csibét látta, alig birt magán uralkodni és szeretett volna mindjárt egyetkettőt megragadni és fölfalni. De ravaszul legyőzte vágyát s fölment a padlásra, hol egyelőre egerekkel lakott jól. A tyukok és kakasok pedig nagyon örültek, hogy most már megszabadulnak az egerektől. Örömük azonban nagyon rövid ideig tartott.

Éjjel tudniillik a ravasz róka lelopózott a padlásról oda, ahol a tyukok aludtak, gyorsan nyakon ragadott egyet, agyonharapta és visszazökött vele a padlásra. A többiek hallottak ugyan valami zajt és kiáltozást, de mire tulajdonképen

fölbredtek, már megint csend volt, a sötétben nem is láttak semmi gyanusát s így tovább aludtak. Reggel azonban meglepetve vették észre, hogy Bubos, ki legtovább szokott aludni, nincs a szokott helyén, a földön pedig véres nyomok látszanak. Közölték a dolgot Kuncsorról, ki rögtön ott termett, s megszaglálván a helyet, komolyan mondá:

— Itt gyilkosság történt . . . gyilkos van a házban s félek, hogy épen a róka az. Sokszor hallottam, hogy a róka gonosz állat. Mindjárt megtudjuk!

A vérnyomon szaglálózva tovább ment s a nyom egyenesen a padlásra vezetete. És amint, követve a kakasoktól, a padlásra belépett, látta, hogy a róka épen javában falatozik még a Bubos husából, melyet éjjel nem birt egyszerre megenni.

— Hah, te ármányos gyilkos! szólt Kuncsor haraggal. Hát azért jöttél ide, hogy a tyukokat pusztítsd? Ezért életeddel lakolsz!

Róka koma megszeppent ugyan, de remélte, hogy megbirkózik ezzel az öreg kutyával. De bizony csalódott, mert Kuncsor még erős legény volt ám és rövid viadal után megölte a gonosz rókát. Ő maga is kapott ugyan megint néhány sebet; de a hű Kuncsor ezzel nem törődött, örült, hogy társait megmenthette.

De a régi baj megint csak megvolt, az egerek ismét pusztították a buzarakást. A három bölcS kakas tehát ismét utra kelt segítséget keresni. Sokáig gyalogoltak, míg végre az ut szélén láttak egy embert pihenni. Ez pedig nem volt más, mint Janó, egy drótos tót legény, ki egész

csomó egérfogót czipelt a hátán s nagyot sóhajtván épen így szólt:

— Jaj Istenkém bozse moj, mi lesz vacsora! Egész nap drótoztam, egy egérfogót sem nem eladtam . . . pedig milyen szípek, milyen jók, minden egérkét megfognak Mig sem nem kell senkinek!

— Ez kell nekünk! szólt az egyik bölcs kakas. Ennek nincs se két szárnya, se négy lába, ez nem fog minket megcsalni.

Megtették tehát az ajánlatot és Janó szívesen beleegyezett; legott utra is kelték Kakasvár felé.

.. LEGYEN ESZED, BAGOLY KOMA! (Lásd a 266. lapon.)

Másnap reggel Tarajos a kémény tetejéről ismét megszólalt:

— Kukurikú! Már jönnek, már jönnek!
— Hoznak-e magukkal valamit?
— Hoznak egy csepű haju óriást, akinek drót-házacskák vannak a hátán.
A kakasok Janóval megérkeztek.

Azonnal fölvezették a padlásra és Janó minden zugba tett egy-egy egérfogót. Alig telt belé néhány perc, már mindenikben fogva volt egy egér. Már épen nagy öröm kezdett támadni a tyukok és kakasok közt, midőn Janó egyszerre föl-kelt és így szólt:

—
akarom
megölök
hehehe!

— És c
köt és m
ezt a tö
mint a
őket. M
tak panas
Kuncsor
Janóhoz,
sen ránc

— T
gyilkos,
jál innen

— Mi
bizom te
jal, kutya
mert mi
verlek. M

Ezzel f
kós botj
gyot üt
csorra.
csor sem
iszonyu
Janóra
ugy bel
a lábál
Janó rö
kezve a
nélkül n
szut libe

—
én nekte
Ez
Ka
szomor

— No, de most magam is ebidet akarom. Hehe, van kövir tyukoecska, azt megölök és megsütök. Lesz jó ebíd, Janó, hehehe!

És csakugyan megragadott egy tyukot és megölte. Szörnyü rémülettel látták ezt a többiek. Hiszen ez még rosszabb, mint a róka, ez fényes nappal leöldösi őket. Megint csak Kuncsorhoz szaladtak panaszkodni s Kuncsor sietett Janóhoz, mérgeesen ráfordulván:

— Te gonosz gyilkos, takarodjál innen!

— Micsoda? De bizom te takarodjál, kutya barátom, mert mindjárt kiverlek. Mars!

Ezzel fogta buncós botját és nagyot ütött Kuncsorra. De Kuncsor sem volt rest, iszonyu haraggal Janóra rontott és úgy beleharapott a lábába, hogy

Janó rögtön eldobta a botot s megfélejtkezve a sült tyukról és egérfogóiról, esze nélkül menekült kifelé. De amint kiért, boszut lihegve és öklével fenyegetőzve mondá:

— No, megálljátok, majd megfizetem én nekteknek!

Ezzel megfordult és eltávozott.

Kakasvárban azonban nagy lett a szomorúság, mert most már nem volt

reményök, hogy találjanak segítséget az egerek ellen. Busan feküdtek le, másnap korán reggel pedig arra virradtak, hogy a vén Tarajos a kémény tetején ismét megszólalt:

— Kukurikú! Már jönnek, már jönnek!

— Ki jön? kérdék mindnyájan csodálkozva.

— Egy sereg olyan csepühaju oriás

mint a tegnapi volt. És zsák van a vállukon, meg vasvilla és falapát.

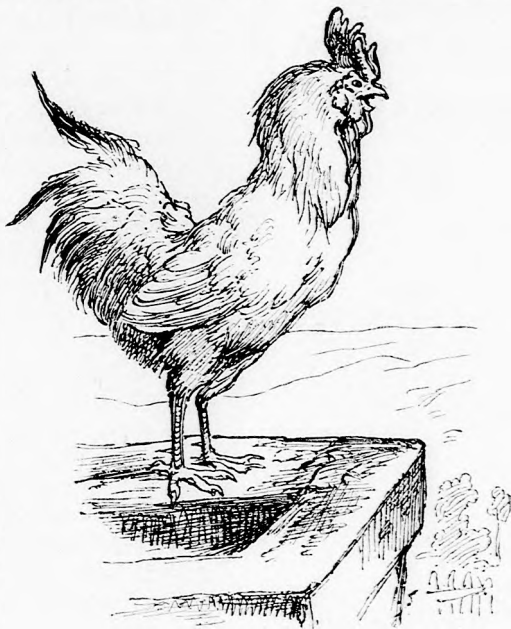
A tyukok nem értették, mit jelent ez, de értette Kuncsor s így szólt:

— Az a tegnapi gonosztevő elárult a faluban s idevezeti a parasztokat. Menekülnünk kell. Vegyetek még utravalót a begyetekbe buzát, aztán induljunk. Nem kell nagyon busulnunk, mert itt úgy sem marad-

hattunk volna az egerek miatt.

Néhány percczel később már mindnyájan utban voltak s mentek, mentek, mendegéltek, míg végre oly helyre értek, hol ismét letelepedhettek.

Janó pedig, amint bevezette a parasztokat a házba, csodálkozva látta, hogy a ház üres. A parasztok, kiknek Janó azt ígérte, hogy tömérdek kakast, tyukot,

KUKURIKÚ! MÁR JÖNNEK! (Lásd a 267. lapon.)

csirkét találnak, azt hitték, hogy bolonddátette őket s boszuságukban úgy megverték, hogy másnap is jajgatott belé. Aztán fölmentek a padlásra, ott találtak egy kis buzát, azt összeszedték, és elvitték s most már a tolvaj egereknek nem volt többé enni valójuk.

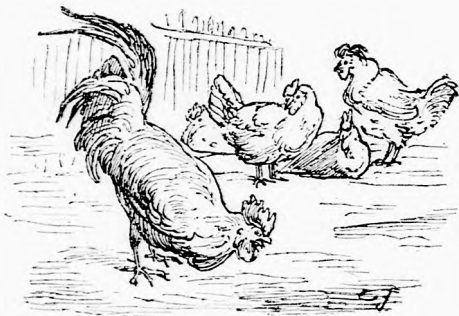
Eddig volt a Kakasvár története.«

Kakas ur befejezte elbeszélését, a tyukok pedig köszönettel mondák:

— Köszönjük szépen! Nagyon szép volt.

— Meghiszem azt, felelt a kakas ur elbizakodtan.

Aztán megfordult s maga is utnak indult buzaszemet keresni.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XV. köt. 14-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Mészárszék.“

Helyesen fejtették meg: Stiller Margit és Klárka, Siska Erzsike, Kanitz Ilona és Géza, Lövinger Bernát, Farkas Dezső, Dévényi Gabriella, Tamás Sándor, Bogyay Leontin, Marzsó Ida, Korach Jenő és Manó, Altver Jozefa, Michitsch Anna, Spitz Adolf, Cserna Ilonka, Margit és Erzsike, Mikolits Szeréna, Jankó Gyula és Béla, Tahy Klári, Vári Berta, Sándor és József, Ulrich Etelka, Stern Boriska, Nagy Ilonka, Margit és Ida, Zuna Irma és Gusztáv.

AZ ÁRVIZEN ÁT.

(Képpel a 261. lapon.)

AZ ÉG szörnyen háborog,
A menydörgés zeng, morog,
Hullám zuhog, zápor esik —
Ember, állat ijedezik.

Jön az árviz, emberek! . .
Gyorsan! Menekedjetek!
Ing a tető, roppan a fal . . .
Jaj, le is roskad azonnal! . .

Harang bűg, zsong a tömeg,
Hullám zug . . Ifju, öreg,
Anyá, gyermek jajveszékel,
Apa, bátya küzd a vésszel.

Lajos térdig vízben áll;
S bár körülte száz halál —
Ázik-fázik, de csak gázol,
S hozza szüleit a házból.

»Jaj, nem birsz el!« — »De el én!
Csak jól kapaszkodj belém!
Első te vagy, beteg atyám,
Második te, édes anyám!

Harmadik te, kis öcsém,
Te is jól fogózz belém,
A jó Isten majd megsegít! . .
. . . S mind megmenti a hiveit.

Utolsó az Erzsike,
Itt viszi az ölibe'
S gyöngéden a szülék mellé
A vízpartra teszi le.

KELETINDIAI KIGYÓ-BÜVÖLŐK.

(Képpel a 264—265. lapokon.)

Mi itthon a mi szép magyar földünkön hál' Istennek csak keveset tudunk saját tapasztalásunkból a mérges veszedelmes kigyókról, mert hazánkban csak egy helyen található igazán mérges kigyó.

(Meg tudnátok-e mondani, hol és milyen fajta?) De a forró égöv alatt a mérges kigyók igen számosak és annál veszedelmesebbek, mert épen a házak közelében szeretnek tanyázni. Sok ember meghal évenként a mérges kigyó-marástól, a szegény tudatlan népek gyógyítani sem tudják a marást és többnyire holmi babonához folyamodnak, ami persze nem segít.

Ezekben az országokban igen nagy tekintélyben állanak a kigyó-büvölők, kik azzal dicsekszenek, hogy a legveszedelmesebb kigyókat is megszelidítik és marásuk ellen biztos orvossággal bírnak. A veszedelmes kigyókat, melyektől mások rettegnek, kosarakban magukkal hordják s a városokban produkálgatják; leülnek az utcán valamely fal tövében felbontják a kosarakat s egy furulya-féle hangszerrel játszani kezdenek. A zeneszóra csakhamar megmozdulnak a kigyók, fölemelkednek a kosárból és sziszegve nyujtogatják fejüket jobbra-balra. A nézők ijedeznek, de a kigyóbüvölő nyugodtan megragadja a veszedelmes csuszó-mászó állatot, karjára, nyakára fonja s végre szépen visszateszi a kosárba. Néha az is megtörténik, hogy a kigyó megmarja gazdáját; a tudatlan nézők sikoltoznak s azt hiszik, miadjárt meghal; de a bűvész egy kis flastromot ragaszt a sebre s néhány percz múlva mosolyogva kijelenti, hogy már semmi baja. Ekkor aztán természetesen még nagyobb tekintélye van s az emberek szentül hiszik, hogy e bűvészek valami boszorkánymesterséget tudnak.

Európai tudósok azonban már rég kiderítették, hogy bizony semmi boszorkányság sincs ebben a bűvészetben. A kigyóbüvölők ugyanis még kicsi korában fogják meg a mérges kigyót és kitörik azt a két fogát, melynek tövében méreg rejlik. Ekkor aztán a kigyó harapása nem veszedelmes többé és az egész bűvészet csak komédia, mellyel a tudatlanokat bolondítják, hogy pénzt esikarjanak ki tőlük.

NAGY TITOK.

(Képpel a 260. lapon.)

E

Z a rózsá, piros rózsá

Beh szépen virit! . .

Kertész bácsi, öreg Jóska,

Súgok valamit.

Holnap lesz a neve napja

Klári néninek.

Beh jó lesz ha ideadja,

Ezzel lepnü meg!

Igaz? Tőlem nem sajnálja

Ezt az örömet?

A jó Isten is megáldja!

Ezer köszönet!

Viszem, viszem el is rejtem

Kis virágomat.

De holnapig, esedezem,

Ne szalassza ki, öregem.

Az én titkomat.

Kis Értesítő.

A sebesült magyar vitézek javára a „Kis Lap“ olvasói közül újból adakoztak:

Pápay Árpád 1 frtot, Nyéky Irma, Klaudina és Ilon 3 frtot, Buday Emma 1 frtot.

Tépés-adományokat:

Bukovinszky testvérek, Nyéky Irma, Klaudine és Ilona, Domjanovics Anna.

A nemes szívből eredt adományokat rendeltetésök helyére juttatom s a szenvedők nevében köszönetet mondok a derék kis adakozóknak!

FORGÓ BÁC SI.

A L A V I N A.

Az ALPES hegységről, mely Európa közepén nyúlik el, bizonyosan olvasatok már valamit a földrajzban és tudjátok, hogy ez a legnagyobb hegység a mi földrészünkön, sokkal nagyobb a mi Kárpátainknál is, melyeknek fő csucsait pedig már szintén örökös hó borítja. Az Alpesek több száz mértföldnyi területet borítanak el s egyes csucok 12—14,000 lábnyi magasságra emelkednek.

Keskeny, szűk völgyek vonulnak végig a sziklás hegyek közt s bizonyos magasságban már nem terem semmi hasznos növény, csak kevéskefé, mely legelőül szolgál. És mégis laknak itt is emberek, kik persze nagyon szegények és sok nélkülözést szenvednek; de azért mégis szeretik hazájukat s még ha gazdagabb vidékre vetődnek is valamiképen, mindig vissza kíváncsoznak szép bérceik közé. Pedig itt nem ritkán nagy veszedelem fenyegeti őket ha egy-egy borzasztó görgeteg kezd omlani. A szűk völgyekben sokszor annyi hely sincs, hogy

csak egy pár házacskát is lehetne egymás mellé építeni; építenek tehát a hegyoldalba. De itt aztán mindig félniök kell a veszedelemtől, mely a magasból reájuk zudulhat. Fent a szédítő magas hegyecsucs tetején megmozdul a széltől avagy olvadtól egy csomócska hó és kezd gördülni lefelé. És amint mindig sebesebben gördül, miúgy nagyobbodik és csakhamar oly borzasztó tömeggé válik, mely egy egész falut is eltemethet. Amit utjában talál, mindent összezúz, sziklákat kizozdit s iszonyatos robajjal és sebességgel szakad lefelé. Lent az emberek, ha ideje korán észreveszik, sietve félre menekülnek a szörnyű görgeteg utjából, — de sokszor ez nem sikerül, mert a lavina oly sebesen jön, hogy mire a szegény emberek menekülésre, marhácskájuk elvezetésére gondolhat-

A LAVINA.

nak, már reájok szakad a borzasztó hó- és kötömeg és mindent agyon nyom!

A hol ily szerencsétlenség történt, egy-egy kis keresztet állítanak fel s az utasok könnyezve gondolnak gyászosan kimult embertársaikra.

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület. Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.